

207. k.

Versem május 31. 1863.

XII.

12.)

Emléktelen múlt.

Kölsői bejély
ii énekben.

Selige: Minden honfi isat egy köves hengerissen
A lesörpült nagyság roskadó hegyére,
I ha a haladó nép színvonaláig ér:
Teloxáll a dióség ismét tetéjére! —

I

Elszállott az idő, elszállt a dicsőség,
 A magyar hontokotk babérja leszáradt,
 Letépte a vihar egyes tevéseit,
 S betakarva a sok finyes koronákat,
 Leszáradt a magas fellegethig ért hegy,
 Melynek talpköveit óriás erővel,
 Arzélimus hősek hordták fel halomra,
 Hogy dacoljon majd a rohanó idővel.

Száradt elött, míg tűz tángolt e hegyen,
 Körül finyes ösök, közepén a máglya
 Besugározta a bátor arzéleteket,
 S fejökfelett süttött az egész vitágra,
 De halványult a fény, az ösök egyenként
 Eltűntek, leomlott az égő szarvának...
 Még jó, mert legalább magunk sem láttuk min
 Harankon folytát a sok ostor csapásnak.

Az egyesült sohaj szélvészre erősbült,
 Az oltárköveiről leszórt a hamvad;
 Mi csak sírni tudunk felette s kioltók
 A végzetlenséget is, mi tán még elnem hamvad.

4
Mond lifosztva állunk, s bannuljak csodálva,
Mint öröseléket fosztott baryyn gyermek
A fenyves palotát, mit skánó mosollyal
Saját kincséből mával építettek;

S midőn skét kelintünk hopsyu hopsyu kilvan,
Ereintben a víz megfagyott, tessobbadt,
Ránk hullt a léllenég hideg zürmörāja,
S degenek birják szeg hajlékainkat;
Már rég feljött a nap, de mi még is alszunk,
Hilegetjük egymást: holnap lesz idő' még!
Ne is keljünk fel, én mondom egy mesét, hogy
a ki főtébred is újbot elaludjék:

Maga san áll a holt, skét-árasztva fenyvet
A roncsolt harának ijjedeltt egen,
Majd kelint; mi várlunk, de késelt a hajnat.
Sötét felhő jötték haragos feketén,
Öpke rongyoták a székiraty-palástok,
Mi a világhősök vallait övete,
S amely egy királynak rigen oly kicsiny volt,
Mond négyen aszlorlak, örvölak felette:

5
Kéaul tört Skulejman roffaut nagy hádával,
Seregei skána skásharmincnyolca ezer,
Skáskorjaj a hősnék, ki márolnyu néjtel
S felemelt skablyóval utjába allni mer.
Dobog a jaucsárság rohannak a spáhik,
Pusztulás, halál jár mindenik nyomába,
S a dicő' örpádok gyáva unolája
Lecsüggesztett fejjel hajlik rabigába.

Elterjedt a gyászhir, a vészharangzugás
Könyvő lüzöbitöt palotáig eljűt;
Pusztult már az orkán, skörnyű vésesövel
Flozva skárnyán skáz is huss viláuli ágyul.
Megrendül az ország ijskal kelet sőja;...
A felgyújtott falvak rémvilágban íjnek...
S a fárlolva skakadt nemrel gyalaratát,
Visskaliabáják a keleti bércek.

Sippán üt Kápolya fenyves sátorában,
Néher skönyeg borul földé halajára,
Az aranygal álltört selgem falon függnek
Fejedelmi kanczja fenyves kacragánya,

46
A sátor nyílásról szétgurult redőlni,
Karcos alabárdos merev öök állnak,
Néha lüddi fel csak magát egy egy sohaj,
Sorsán az elhagyott övegyek s árva lak.

Körül néma a táj, csak az ifjú hősnék
Kebelit szaggatja a fájdalom irrad,
S talán önkudallan, kardjára üt néha,
Es szivéherfogja azt a hideg éretet,
De a fájo ámvád fullasztja, feszíti,
Reszket ajka, mintha bűgön imádkoznék,
Isten bocsássa meg! behívta az ösmant,
Es ez ellenét mégnagyobb ellenség.

Most egy löny lopókoll elborult szembe,
Szig férfias arckán sebesen görvült le,
Hogya mánsák sulya esett volna rája,
A férfi, nem ijedt volna ugy meg löle,
Hirtelen letörle, s mint a félénk gyermek-
Leeresztgeti a drága függönyöt,
Nem sejtve, hogy lilót úgy retteg ott maradt.
Saját kebelében a lelki ösmant.

7
Miköz egyedül volt vípszahajta fejed
aranyos arckán egyil könyökre,
Ujjait a finyes fűrtől elfederték,
Mely az erős vállak széléig leere,
Végül felszahajlott: „Szegény, szegény harám!
Mi hasonlít hozzád? Kinek szenvedése?
Miköz halálodtól, sírodal megásmi,
Fia? volt elö, hi ávót velt kezébe.”

„S neked látmi tellett szerencsétlen auya,
De ajkadon aret áldás volt, nem átok.
Mindig szerette a hátatlan magzatot,
Végsohajod az volt: mindent megbocsátok!
Es mi megnem értőkkel semlem szavaidat,
Nem györsünk vásmi a halat jeg kezére,
Fogadunk idegen évrő hóhérvölal,
Legszenetőbb auyánk verő kebelére.”

„Ne lassíts el eugem meglérő fiadal!
Bár halálus volt, mit rád ejtik a csajás,
Naggya ararkalat en feltámasztani,
Kandérom csak ez volt egyedül, semmi más.”

8
Királyságra vágytam, hogy új lettek öntök
Sulajdon lettem gyöngyű nemzetembe,
S Kéjjem a pártol folyó gyöleim,
Melyet az enyémű ördög velt be.

„Es a szent koronát leveltem fejedről!
Kértem a Lengyelék erős fejedelmét,
Adja leányodát ott az udvarában
Vivikó szépűket sulajdon gyermekét,
S ez ne val helvendű vár asszonya legyen,
Kinek atyáka jobbagyál bókoltak,
De errel aratka halalmassa semmi,
Mert a le leányod királyné letet csak!

„Gyámsá vált a fényes menyasszonyi palást
Az aukat orvosa megakanya ölm,
Halottai kor lett a várt nássz ünnepegyböl,
Val az onto könyet birjam letörölm,
Kereidbe terem fejed srentelt diszét
Meggelültelem az ellent s rosp barátot,
A hámmürelt fénykán ismét arerodra stált
Ha gyermekűvel boldogságban látod.”

Mégsolaig nékelt merön maga elé,
Szemében az a bünbanió kelintet
Kereskedik róla, hogy mit semmi akar,
Nem önkis verérlí, de igazi érket.
Pollat ragadott, és a pergamen löröl
Viválogatá a legnagyobb teleróvet,
Salan arérl, hogy mind leirhassa reá,
Feszitő fajdatmát s a nagy veszedelmét.

Kint lehajlik a nap, piros ajraival
Megerőltta már a nyugati lathatárt,
Es az átellem, hegyel réle, köldje
Hohyára festé a rosvaskin sugárl,...
A szelid és ritka bárány felhőire
Haragos jir stállott, a nap övre be,
Mort levélyen-mintegy úrúhá, divathölgy-
Készkelve kelint a szaros sülvörébe.

De a szigorn fény-a nap-büntetésül
Levél magával a fényöltökétel,
Mig a sörkelt hölgy e mellatlauságulán,
Pirossárga, esőbb halott halavány lett,

470
S szegényérzetében betakaranta arcrát
Barna fátypolával s megindult helyéről
Udánna menni sem engedte a sült mert
S hajította a hegy magas tetéről.

Utulán sötét lett körösörűt liggult
Lobogó fényeket az örsüretk világa,
S a virasztó örök találgalva kérdeik:
Mi fény lehet ott!? a sötét epizalába,
Lódobogás hallik, hirtől jő sietve,
Solimann levette feldúlta Eszéket
Es vad haragjában rabló csordáival
Az egész környékett orombot, öl, és éjet,

Vitajelt a király függönyei köről
Nem is várja hogy a futár síróhoz érjén
At arja neki az őrök levelet,
"Minden neveseim legyenek felet Perten
"Bvárjuk a szultánt, megfördexküd tölle
"Mint barát jött e be, vagy ellenségéjén?"
Ellor elhalgatott, iskrevelte, s tudta,
Hogy mi lehet az a veres föld az éjen. -

II

Lej a mulandóság sebes hataláva,
Nem találva határt, nem ismerve féket,
Mindig karöltve a feledékenységgel,
Setajossa a sol szip anárvány emléket
S az idő halállan fia az enyészet,
Garastolva megy a rombolók nyomába
Hogy az ulokörnaki fogalma se legyen
Döledekéről mi volt hajdanába

S Ki gondolta? néha úgy erőre jätök
Még a véletlen is mintha elfogadná
Hogy emlékeit a földet, sa szívet
Öröktől titkailól együtt fosztogassák.
S minden nipel köröktől se legbölesebb valál
Szereketl szip harám pedig a se életet
Legrajósabb volt ám! de nem jeletet ki
Ereket, az enyészet fogat meglimitet.

A nagy Atilláról síró gyermeknek
Bésietget a dajka anyai erodás dolgot,
Hogy a nagyobb testvér megciválja fejét
Oly nagyot, nem hixi hogy igarat mondott,

12
Volt e olcsóbb király Nagy Sájor, Mátjásmán
Volt e a világnak több Leonidassá,
A Hó, érinjin hívül: de hol ar emlek, hogy
Az ók, fiamak mint földát mulogassa?

Nyom nélkül eltűntek, idegen ha hallja
Hány puerkes könyvet ósze keresgethet,
Mint üstörösört mely soha vipszanem tér,
Vipsza nem hozhatják a sol exredévetk.
Vagyha ide jö sa magyar fővárosba,
S újságvágyva sietnek egykét nagyobb tere
Kiknek talja skobrat? Ne is kerdeszitek
Nem hagy beszélni a fájódtom, a szegyen.

Hol Arpad li harát alkotott a népnek
S vivott rá dícsfényben tündörléles napot?
Németli nifet a tejmézes harában
Nevének nemlüt egy hitvány hó darabot,
S li kisebb magyar a vesétkés tere
Bármivéj volt a vité mit leltek érrel:
Ne várjátok hátat soha emberektől
Nyuglapon meg val a legxentebb onérel.

13
Szeringhede mint egy vad erdei fisek,
Ott a Gyöngyös parton felszik Köskeg vára,
Ha ugyan a csikly védelme skánt fal
Csufolatáslejen nem venne magára,
Az ar hogy a vár ott egy rokkant helövel
Kusuló lovagvár ar val, keritise
Alatjáról látszik hogy li ejilteti-
Dö rendén lehetett skénája vetése.

Körül virító szék sköllőhegyet állnak,
Melynek hífehírlő arnyas borhárai
Oly vündéj ingertök, hogy ar elmenölnek
Skinte lehetetlen megmegnem állani.
Alatlot a Gyöngyös emlit egy exüst skatag
Fonóvika hegyet virágos aljára,
S hogyha kili arad elfut a vidéken
Alatst öntve amak lövör talajára.

De elenyésztek a vig arnyagalmas napok.
S mint egy löreledő dördöllet vishaugja
Robognak acélok körmü hadi ménék,
Az vilni ar ember hogy földalól hallja.

14
De Kőszeg s Környe nem fél, mitől félne?
A Garda nyugodtan alhatik vaukosán,
Kővetel Kuldó a császár skulejmanhok,
S a Sullán e tájat elkerüli talán.

Mert az egész Környék Ferdinándnak híve
Ki skintin vágyék a Magyar Koronára
S megvívá a Sullán által védett Budát
Akkal vonta semek haragját magára.
De a harorra gyáva császár lebetélen
A Cselskövényekre ügyes tettek talolt
A túszergeté a sélis vármegyét
Külben határoské erős vért lapolt

• Ezek hajollak a sol fényes igéret
S a királyi eskü elhangzó skavára,
Reménytelve várván hoz e ítélpert e
Frigy saját határok halvottó arezára.
Igy várt Juridics a srip fiatal hős is
Aréán a künöves mely barákdát vága,
De belü volt mind a melyből olvashaták
Hogy skiven felstik a kara holdogpaga,

75
Nem egyedül latta e his lovag várát,
Magába a bánat sán megölte volna,
Hogyha nem lenne egy vigaszklató augyal
Gyönyörös lesvére a ludus Leona.

Skürsien derült arca s legszebb aranyhaját
Fémölt fonadékba borult lejtáttára,
Nig felől milint egy tűnő skif skivarrány
Öszkoritja a háromxinü párta

Tündöllő skeminek égető sugára
Kigyul a piruló arca liliom egen,
Ez forróbb a gyorsan repülő kelintel
Skint a laugoló nap sikkasztó nyár delén.
Nem is hagy árnyérol ellenálhottanul
Lea skiv mélyébe oltja fényvilágát
Leperzselve oltá skunygadó értelmek
Ede sikkos álme nyugalom virágát

Ha a Gyöngyöspartig nyuló kert utain
Virágborrával stel bezzelgetek,
Ugy hasonlított egy élő liliomhoz
Melybe skellemkerek oltottak életet.

14
10
Ha lélt a farkon árnyas bolor alá
Nem a meszelen simuló habolat,
S horkolt a véletlen arra egy egy vadászol,
Földhözöké a gyönyörtelt hódolat.

Főbbör elbolyongott ugyanazon helyig,
Nem tudta hogy miért s ha vadra tévede
Elakarja dobni honföldét fegyverét,
Hogy line olsson egy szerelmes életel,
Vagy az ácsorogva furulyákó pártkor
Ha látta megakadt dalja a furulyán
Mig az augyát elhűnt; s ha elmúlt a varázs
Feltáratott a szíjjel kivedő nyáj után.

Nem egyifjú monda síró kedvesének
Ki őt hirtelen nem skünt vigasztalni,
Hogy nincs semmi baja, lette neved belől
De teste oly nehéz skeretne meghalni.
A Leona arxán leugott csak futó pir
Hajnali égről a legörebb augyát mosoly
Szmungára egy pár gyémántkő mely alatt
Egy életre üdt, mig skarra kárhórat folyt.

1
A lehető legörebb nyári alkonyat völd...
Beszdes erő után sötétebb völd a káj,
Fizika fénylő cseppel ütött a levelet
Az árnyasulatra fátyol vordt a homály
Mig a hegycsúcstól keljes ragyogásban,
Félig üreth a nap a rekesz táblórón
Mint az elötétült bánatkönyes arcon
Ha át vordt egyszer jeltanátnyi öröm.

A vidék lüdvére ott ült a pártfellett,
Nyutánk halászhorog van pikkiny lereben,
Ra művészet léphet ávataltan kére
Csodás alakokat röváltkora sképen.
Gyönyörű ölen a másik hab kacsi van,
Felül lakarja csak a patyolat ingváll
Mely gyöngén öleli legdelibb terméket,
Apró hollyagolba gyűlve vältainál.

Homman egyentelen velyülő redőrel
Vigigsimul a legskürisebb kebelen,
Mely a skédilo vagy fürkészo skemenek
At árnyalni láskik a finom skövelen.

14
18
Sijleni hagyva a legfeljebb keresség,
Filkolónó' havát, éppen a skis felett,
Mely emelkedéskor a vért laugra gyújt,
S hoz a lépreketre gyöngéd öntetel

Lábainál karom ok pihen, fejévet
~~egyed egyet lassit~~

A fehér kötényen lassit egyet egyet
a virbe ereszlett fonát mintha élne
Buborékol hajl és skelidő gyűrület.
De a merengő skis nem látja, nem érzi
Csak néha skáll egy egy mosoly ajakára,
Melyet megaranyoz, hogy eltanulja, vagy
Lelója inkább a nap végző sugára.

Itt ott megszoktatt a költés lerbi bika
Mig elnemulja a hulló levél köréj
S csak idő kövönind riált egyet is mel
Mintha találgatna elobb hol hagyta el.
A vörskéninét is lesimul a gyűrű,
Kéblire festve a legszebb hölgy alakját
Merev mintha félne hogy elriaszítja, vagy
Elakarja lassú minden gondolatját.

19
III

Hívós szárnyaival skáll az est fuvalma
És a kis hűtelen apró skellem csoport,
Felve illatárral melyet a virágok
Himes ajkairól csórolt, vagy elhódort.
S ki mondja meg nelem, hogy a boldogságnak
miért oly kedves a skenvid' holdvilág?
vagy a skis menyasszony üdv közkörijében
Égő piron mellett a fehér rózsáig?

Szerelmes leányrak a bio furulya só,
Remegő skivnek a meg meg kövöldő sás?
Ugy a sejtelt csónak ingó tőrör felett
vagy a hallani vélt evéző loccsanás?
Tan sem is sejtelen, nem is merő álom
Nyugtalan szeretne e kis angyal skivnek,
Im egy lövöldő barnapont tűnik fel,
Erüskös lövöldöt a homályos ivnek

"
O is iszkerebbe, de örülni nem mer,
Föltérki kiskerek vidőleg skemere,
S tán világosabb lett a mint rá ragyogta
Egész boldogságát jövő kedvesére.

19 20
Baljait odanyujta a felálló örnekk
Minden feltételeken névve sirmi levetett
S ez öpcesolola legmélőbb jutalmat
állat. szerelmének a hófehér kékkel

Ar alatt a csónak közeledek, miként
a sziv melyet az úr mennyei csélja von,
Hagyva maga után szilált élbefutó
Füyes vonalokat a szikrázó habon.
Pérezendint gyorsult az ezek nyomása
Az a szivdobbanás lehet még ily sebes,
Minden meghallja a kedves ajkától ropult
Füvészenéjü szót: "várak, siess siess."

Es futott a csónak benne könnyű ifjú
Karcos mint a skorvas nyulank mint a párn
Sötétlő fürkein a hószagor kálpog
Mintha csak a sípség koronája állna
Pélytes állan látókik hogy a messze lévő
Felfilornak rá csak gyöngye anyja skálta meg,
De azért, ha szólnak a török csalátról,
Seme mint az elgyullt villám áthat igaz éj.

21
Kau hiába fiuglit odalain azétkaró,
nem hiába dúl a nemretek csatája,
S ezek közöt melyen legpultypob arától,
Ez ar ar övi, a magyarok hazája.
Stelid anyja meghalt, csecsemő korában,
Attya kánitotta az első skavakra,
Minden a nap verbe lett, és nyugodott le
Es döngött a szóval "föt fegyverre kardra."

Gyöngye gyermek volt még az erdei lakon
S kőlgajolon kívül embert alig látott,
Minden egyszer attya elvive csalába,
Bemutatni ott az embert, és világot,
Mint rezesett skive a füyes ruhaként,
Ugy islörött minden attya bukozanyja
Féletült a vértől, s lett az ifjú gyermek
Mélőbb kemény csaták öszö vrosfelanyja.

Atyjától tanulva benne kemény haradját
A haláletölt sem míg csak életet tal,
Skerencesfia volt, stötte vagy futott
Vagy elhullt az ellen, de nem vesztett csalát.

Csak egyet, melyet még soha senki nem nyert,
 Nem tud valaki felidő a vin töltésénél,
 A hol mindenidőfel nyert, és még is vesztet,
 Én a lecsatár oh! viszonozott szerelém

Orlhoz írt a sajtka lilijett az ifjú,
 vagy inkább kirópujt kedvese leblere,
 Halvány arcra ligyult mintka piros rózsát
 Hinteneinek egyhó merő keléjére,
 Megfogta kis kezét szeméibe nérett,
 Szóllami alart, de ajka néma maradt,
 Csak úgy vesztetett mint siron leugró virág,
 mely egy üdverültes rejt hántján atatt.

Szarnok a boldogság ha a kebelbe száll,
 dekárja az ajkán, elnyomja a hangot
 öpsekkavarodik az esz gondolatja,
 Mint az íbredő nej ha hall veszt harangot.
 "Lenó!" "León!" a mit mondának egymásnak,
 Sa két szerető fej ismét öpse bajlik,
 Jan reájok a holt szűstör korszorut,
 Itly süf fejekre csak sugarfüres illik.

"Lioniam szerelmem ides aranyátma"
 Szóllt veigre az ifjú meglörvén a esendő,
 "Felindt veáru némed bolygó villagával"
 "Kám hi olyan boldog, még is annyiit szenved"
 "Mióta láttalak, csak szivemben éltek,
 "Az ifjú szivben, mit a sors annyiit lize,
 "Mely ha üdvösséget imádkozni alart,
 "Éléd terdoptel mert te vagy ottárkife."

"Te vagy megváltója, te vagy falkya feuje,
 "Az a hely széulegyháts éjén bár alartot,
 "Csappent skomjón tellem nyugtalan türebe
 "Csappent a szerelém gyémántt folyamaból."
 "S keblere vonla a eliröül lebuhtat,
 "Fejedelmi kincset sivár életének,
 "S az veá fondók mint regleng a melynek
 "Keménykálai a menyorszáig érnek.

Ajkán a szó mint egy lünderhárfa kendit:
 "Az a teerdemei, s a mi úgy elvalit
 "A lemerült folyó, lelket kengerének
 "Gardag fencliröt keddi gyémántjait.

"A a bolygó csillag kecseltes bolyong,
 "A követnelet is lelkü gyújtotta fel,
 "S az ottár, Kegyenek legnagyobbilával,
 "A hű imadkorót áleja halmozka el.

"Nélem én az ilet bolvokkal felt mekö",
 "Egyedül te vagy a felnyuló fa benne,
 "S én red szálle madár ott boldogabb vagyok,
 "Mint ha amit látok rólla, engem benne.
 "Ha te kis madár vagy arén boldogságom
 "Csövegő madara, én meg férek leszek"
 "- Engedel az ifju - "At ötellek gyöngén,
 "S onnan soha löbbi elnem eresztetek.

"A te skiv veresed legyen az engem is,
 "En csak irted élek, s olyan boldog vagyok."
 "De szerelmesen felett rá a tegyebb
 "Deot hárfavirzhang "énis boldog vagyok"
 "Artau beültek a hintázo lártéba,
 "Elevetlelték a lirtáa túróz felett,
 "S kimondaua meg hogy mit susogtak amujid
 "Skiv skivher oly követ ejen egymás mellett."

Ok alatt a várban élénk mozgás lámadt
 Polakod' ne gyült a kapu elébe,
 Mintha darázs került a tölt mekköpié,
 S reárohau amuak sörgalmatos néje,
 Két lovag vágtalott a vár udvarába,
 Nyergeletlen lovon, rajtok a köv láftán
 Egész nyarig saros, gyamithatókfen
 Nem válogatták az utat löra lapván.

Nem exelünk ez igen egyszeris dologrót
 Nagyserül himi vagy esinálni valk lornid
 Köviden elmondjuk mert a barmulónij
 Ejjelig vagy lovább itt látna a skáját.
 S vezül midén semmit sem látott sem hallott
 Gyamitgatássalra maga ikitné föl
 S kiderülne ugy mint Sygfrid v Chartigam
 a fogatlan nének pletyka műhelyéböt.

Judjuk hogy követség indult Skuljmanhor
 Egypár jámbor német: Lamberg, Noragóla
 Kik adjanak fül fül a császár nevében,
 Csahogy kinevántsa a gyélelyt alólta.

Skáreker aranyat nagy magyar orskögér
 Meglévő feleért csak öloen skered,
 Esztergom, Váscgrád, vagy síl föld lester
 Válaszon örökötök mitget jobban szere

Mosolygott a skallán s iratta a válasz
 a derék csavárnak majnem öthet öte
 Míg végre Eszénit kést lett, s ar urak
 Sztj Raftáuyt adalván, útnek inditolla
 Elis értek eddig de akon idöben
 Nem lévén lávirda nem röpülvinvona

Beragadt ar utas mint a lépre szállt le
 Ha megfenerletta sár kerete alatt?

Egy sereveritenség skáreket von magássa
 A jó urak midőn fontoskodó lejjel
 Aron lünödnének, valjon löröm, jut?
 Hogy bányanak el a beragadt kerérel?
 Ki nem skálthattak a kálpu lörepre,
 Pulajdonkepen csak ex baj ar egiszben
 Midőn hátok mögött a hegyi ösvényröl
 Egy férfi csoportok láttak jönni épen.

Jó lábom állhatott a bor fejeidre,
 Mert ahogy látták a Raftáuyos urakat,
 Fülhegyet hallván a skolinian hadjáról,
 Felgyűrögtek a fehér ingujjával.
 Skálthotta egyik stig káj korokkal
 "Ei jöttök bevenni kették Kösege várát!"
 "Ha ha ha vörj becsod jó kedvembe találsz
 "Jokosomra mondóm megadod az arát!"

Ar^{er}rain sem miregették soká
 Közeget vagy sítet a süni mocsárnak,
 vagy ar öskötésig benerülő Raftáuyt,
 De a felhámozott lovak után láttak,
 Gyorsan mint lilölt nyit pattantak fel arra,
 Mi lepra kociböt egyidők sem bánta,
 Visszáthattak arlän; - kiabált is egy pár
 Míg csak szemével élte belátta. -

IV

Kégy, azon időben hol a magyar ember
 Kívesebben látta a beírt vendéget,
 Főbbörz megeseit, hogy maga lett a vendég,
 S földet felosztotta kövök, talár, némel,
 Midőn az utas ha falun ment keresetül
 Nem is kérdezte a fuvaros hová tart,
 De behajlott oda hova kémiény füstölt,
 S ha nagyhárnát látott nyitott kapus udvar.

A gazda sem kérte hogy hívják, miért jött?
 Csak hogy itt van, livet egy néhány siót válthat
 S megvendégeli úgy hogy ellavozai kor,
 Könyvi skivrel hogyan nem fordított hátat.
 En is eltem még e korból egy darabkát,
 Parányi volt csak, egy gördülő főenysem
 A sebes enyevet homolörájában,
 melyet megnem fordít egy hír halatma sem.

Azóta a kaput berántál erősen,
 A lüthelyek lángja kialudt, elégett,
 Rajáunt meglópták a gyamutlan skivel
 Magya benne ündört is kereséséget,

De ne fessegepsünk ördögöt a falva,
 Csak a lépszélgő lát mindig hűvöletet,
 Mi hallgassuk inkább a mondát e nyajas
 Mulattatva síjén mesélő öregel.

Az elébb irt korbau érlelték ar urak
 Kővkegre, tudom is jót hogy már aróta,
 Elhangzik a skiver kapitány ajlarol
 Parátvágsau s sorbor, „Iskenhortha”
 Nohér lépis hallik a vár folyosóján,
 Fellet is reá ar elvárel sötét fenék,
 Átdöngve ar üres néma hópárvágon
 Mintha ijedgetne vagykán csupolódniék.

Felnyitlik ar ajtó, s ar ömlő gyertyafény
 Kereselütörve a sűrű éjjelyolón,
 Leghübb esvelévet nyomá te egy huskár
 Nyúlt körvonatát ar átellenes falon.
 Léjjünk utána be, im együtt találjuk
 Durisiccsal, a hős futó hováseget,
 Noragota komoly, üt, is gondoltkorik,
 Lamberg kedélyesen nevetve beszélget.

Mily slénd ellentit! Jurisics fiatal
 Pellerös férfiu sötét fürtein még
 Híre sines az ösknek, s arckélmomatára
 Míg is redőskauyat ütött az öregség.
 Különbén kermete nyulatul idomkatos,
 Mind a bérki cserfa, melynek Koronáit
 Letarolta az ösk de vastörxsvölével
 Székados csapavok viharára skámit.

Lamborg skirár alak lipse hajlott koru
 Hajárol látszik hogy a felin kuthagott,
 De a pírás arexsin s a mosolytelt berie
 Harkadókat meli egyhiz ifjuságot.
 Olyan lehetett, mind egy vig skürelti nap,
 Szerette is a bord, s nem lennek rá hitel
 Hogy mosolya nem az exint kúpára skállt
 Melyet huszárunk az üres helyébe tett.

Mind a hármán egész lényelemmel ülnek
 A drága skövetü törölös faulagou,
 S beriedet a sötét gondolatok löxi
 Bortól fálhevülve csak az utóbbi fon.

"Ugy bíx a", veszi fel az elhagyott skavod,
 Miután a huskár ismét eldávokik,
 "Nagyon csehüt vagyunk, mindenfelől ropog
 "Félek öfske omlit az a császári skék.

Noragola hofskat bolintott fejével,
 Akulán mintha már nem bírná a terhet
 A gond vagy bor terhet, tenyerebe hajta
 S alá kamasztikot lönyölüböt tett.
 Jurisics egyhelyre nérett, maga elé,
 Mereven sötélete, úgy hogy csaknem magok
 Skállongtat elötte a fajó lelkebot
 Kijött, s alakot nyert neher gondolatok.

Akt híve hogy erős lögybe kapaszkodik,
 A keleti vihar iró keke elött,
 Most látja a rohadt ferger gyölcet, mely
 Elő érintésre veleegyütt leött.
 S bár skiven a rin e hofsku marlyr palást,
 Blott sullyal ült hogy majd rilségbe esett
 De arent az erü lökta kórhellett,
 Melyet becsülete, s lovagskavára tett.

Csak Saubergre látszik pillanatig halni
 Megszellett kánala a köző veselynek,
 "Sö bor", s ajtaihor emelve poharát,
 A gondolat val úgy erandeli szelnek.
 Ujra tölt, kocskint, de nem talál vörhaugra
 Most hogy lépse fel újra a figyelmet
 Ki göngyölé a nagy pészies pergament,
 Durvics ná nérett s" olvasni kezdett.

A keresztényeket náttalól ségöta
 azkat csalogalják, azkat hitégetik,
 És a jámborokat minden püzéiltől
 Püfosztják, hogy azt a köző ellen vürik;
 De midőn Ibrahim fő kásklovivömtöl
 Kövöteu szelját kiskain tudom, erlem,
 Csak a Spanyol Király ki rég késül veam
 Pöjjon elömbé ha országához erlem;

Se elömbé jötlit kölem, bekét leem
 Ha övönlein öröltät neu tagadem én meg,
 Söt nyiltan milint a férfiarhor illik
 Peme mindentelöt nyugtat bekét leerek.

De a Spanyol Király nemet ország szelien
 Fogadjon engem mert bizony nem illenek
 Ha gyövan megszölvé mire oda érek,
 Üres fejem lenne a kortományi szék.

Mind a saját neje, olyan a királynak
 Szonjaira bírott országga, birtola,
 S illeken egy dolog, ha a megszölvö" férj
 Dövvö ellenének hütten veti oda.
 Réz kövöl ellenem, én magam jövel el
 Allah mezegetett láthatja jöt nem vak,
 Ha bátor ferfium úgy váryon be engem,
 Ha nem, küldjön adót nagy miltószagomnak.

Ez már Durvicsnak köbb volt mint mi fáját
 Szösta övönzetin ar egö gyatazal
 Szekszord laugvösklei midőn siet hultottak
 Felgyujták benne ar alvó boszuvágyat.
 Tudta hogy a Suttán a megigert bekét
 Megadja a királtk adomány fejében,
 De a verharácsot sem hagyja el menet
 Behüveni a szegény rijusztított nézen.

Ingerle' a skültai elbírótt gögje is
 I sköllott ar unadhor felfogva serteget:
 "Ha erre meghajol egész németország
 "Jurisics meghal de nem moritlja fejit.
 "Lássa a fogány, hogy a keresztény kutyák
 "Nemcsak ar engedett koncorot tudjár. vágni,
 "De van egy, hi nyiltan szemelőre ugat. //"
 "La reá mért csapott vészaludja vágni..

Ukor hiiva a gyöngyözö serteget,
 I exek elbainultak midén e kavara
 A sirtett büszkeség fellobbant türenek
 Lángja hi hi csapott halovány csarara.
 I mintha neuférre a karjába gyűlt erő,
 Készkelett ölle a faragott asztalom,
 Hogy a poharak, de a töltött kupa is
 Csaknem földültségig meymordultak aron.

Ukor nyilt ar ajtó betépett Leona
 Döbbenve látá ar idegen urakat,
 Midén Lamberty székén csaknem hanyatt esett,
 I Noragolánaka szája gyíltva maradt.

Ukuban midén a fehezö galamb, ha
 Kémszemere burran nőtön nő kavara,
 Balyjáhor menekült, mintha ö lenne a
 Mezsretelehi eljött dicőség augyala.

Egy arakat annak rebeliere rejté,
 Mintki ar igtudja mily nagyot vétkerett
 Sa kiváncsi szemek skivó belinketét
 Felfoglák areravót a parányi kereszt.
 De Isten nem arélt adja a skivékbe
 A kiváncsiságnak felémelt ostorát
 Hogy illetetlenül e festői szej kincs
 Elvisepe szagan a rejtely fátyolát.

Együtt maradtak míg a hatadó éjjel
 Nehér szárnyaival a szemereváltott
 I ar álmom kändire elhinkette art a
 Mindenféle, exer tar~~ta~~ bar~~ka~~ álmat.
 A hola sötétség havontó palástja
 Egy tararó-ala vonja a világot,
 Még is ar igymávan dobogó skiv köröt,
 Egyik jollot lát, a másik menyországot.

V

Ki parancsolja meg a jövő tavasznak
 Hova oltozassa hozott virágait?
 Vagy éneklő madár hogy réá ne szálljon,
 Ki tördeli le a szarvak fa ágait?
 Vagy ki vidi meg a bérz őreg felőit
 Hogy az ig villama rá alá ne sujtson?
 Vagy a serelemnek ki szab törvényét határol,
 És gyönyörével mily lehelve hulljon?.....

Ki lélhalja el a szemertőt az álmod,
 Ha eljő a csendes éjféli órákon?
 Midőn sötét árnya edes szibbadással
 Rágyaol mámorával ül a szempelláron.
 S mint a hákalo' ki hancs kelmet arut
 a híxéleny nevét ki nevetve elmege,
 hogy ellünnék ismét ragyogó lépi
 Hiszen a boldogság is az álom mind egy!

Lamberg is álmodott fényes virágyon állt
 Crjstall harmat ült a smaragd füskáláron,
 S ragyogó auggalok mint aranyos lepek,
 Origan kúrtkédve skállongtak árokon,

Kiválogaták a legjobb réi virágot,
 Ekes napsugárral öprefürögettek,
 És midőn kisérték, a réi menyasszonyaikat
 Egy kúndir leányokk sziffyere tették.

Mily dicső menyasszonygondolai magában
 Hol van vőlegénye? és kővűt telintett,
 De a tér üres volt. Volt a síj kiválynő
 Lászik mint felje kis kerevet intett,
 Olyan ismerős volt nyitó rórsa arca.
 En vaggok kiált fel és ~~szűz kerekett~~
 De ar mint kővűt ellünnék laplodi keréből
 S fiuagel elfederve a magasba skálta.

"
 O mindig fütött mig egyser megbotolvan
 A merő helyem lágy szöngén elvett
 Remény ütést kapol arcan én réi kiren
 De erre arutan mig is fölébredett.
 S az igarat csak is edor velle észere,
 Hogy kijött egész a skoba kőrejere,
 És a fényvagy álom szemét elvaritvan
 S forrt a lepeleketk mámorában vere.

14
38

Szemeit dörsölve gondola magában
Álmom oly igaz volt minthogy itt eledtem
És üdvömré mondom ő lebleme szált ha
Még egy pillanatra megnarad türelmem,
Arora mily szelid volt, mint az auggalórnak,
Pillanatra nyájas, maga a szerelem,
Befogadéscsírri telkem istenálma
Mehyet! mehyet mija! valódit föl tellem.

De ar nem soláig hagyta fáradoxn
Fellünt mint a gyermek csillag ideálja
Minden elmerülve néz, sar esti égen
Egész álmal oda felhimerve találja,
Előfiggyönyére a meny csarnokának.
Stelke úgy örül bár tudja hogy le nem hull,
Mere idáig a föld legprebbátma is csak
De szabadon léjzet egy valóit arantül.

S mi hütönség van egy síjholgy is ar ég löst
A síj lelkesült aron a jirutó hajnat,
Ha erre a napsüt aron a szerelem
Korsákkal síorra jön megnnyitó mosollyal.

39

És ha napja ellünt nincs e a szemeknek
Olyan ragyogása mint a csillagornak,
Vagy ha felleg jó ar arorra is ar égre
Csippei valjan nem egyek e? ha hullnak?

S ar öreg szerelem, jobb e mint a gyermek
Tünetk szive úgy faj a fiútló aralérl,
S olyan boldogtalan mig nincs birtolatban,
Nem sejtve, hogy önön keslebotereset vérl?
Lámborg ipen így járt meglátta Léonál
A Pillanatra ny feny elfelejteti ~~úgy~~
Hogy a nap őspul is olyan melegen sül
Mert nem illet a meröre is tavaszt?!

Igy lettek el napok de Lámborg aratott
Reményein hívül meugondolva mássra
Nem pihente ki ar ut fáradatmal,
Falált ürügget a vipsamarádsra.
Aronban Turisies híven esküjéher
Ovalakor deli nyel válogalott
Vörörsigét leghibb eutereire bírván
Ar elindulásra ki türe a napot

Mialatt a Skuttán kötet mindig közeledik,
 Elcsell Kapornak, Rum, Egervár, Hídveg,
 Mint árva rohan az ókman a vidéken,
 Sötétlőve gyjtra mint az elborult ég.
 Melynek össetijett felleg rongyáival
 Mint dühödő broslány elragad a sülveze,
 S az mit öszenyargat vagy utese érind
 Villain-ostorának ösueg vagy elveik.

Ugy oszaltak egyes csapatokra sejtet
 Nyomaktra köny és nyvmoruság lépelt
 S mint virányon át az orlái lombolása
 Vilték hajlották az ösperavart nevet
 A ki meg ererelt ösresedte lénesét
 Maga sem tudta hogy hova fusson vele
 a vadállat elöl tudna menekülni
 Most arok odva is ő velők lép tele

Köszegen is egész csapatokra gyűlték
 Apronyos gyermekek sehetetlen vének
 Egy sinesen körötlük fegyverkejes ifjú
 Solt vére" letelt annyi szornyas évnek

Es eljött Jenő is bátor atya mellett,
 Megmaradt bírtoluk csak egy meretlen kard,
 De mig ez villogott szabadon kezében
 Senki nem mondta mig szegénynek a magyart!

Es megerkerelt a völvös pillanatja,
 Népcsoportok gyűlték a loza elébe,
 a Besied helyett most sötét mondó lönyek
 Gyűlték a nyugtalan öregek srenibe.
 Felkeszülve állnak a ~~nyugtalan~~ ^{horpogó} mőnek
 Mellette a Karsou skótalan lovagok,
 Gépíték jár kezök igazilva egymást
 De hol járhadnak a forró gondolatok?

Alig tudnak nyulának lovakra ülni,
 Mintha víszanyomni egy bűkér hatalma,
 Letkövre neherült a Bicin ut sullya,
 Itkon öveiert mindenik meghalma.
 Mondauák csak nekik vedjük meg Köszeg
 Letkesült örömmel állna esk, eró, kar,
 De itt hagyni vidten legkedvesebbeik,
 E ludat pótköszin; - Itar ilyen a magyar.

14
42

Acuysí búem után stinultak végre,
De Turisics mégsem áthatá meg, menet,
Leszállott lováról a jó öregekhez,
Palán utoljára sörítani Kerek;
Aztán érkékenyen megszóllalt "Esküsiöm
Nem lép hátraidok falára a török
Keresüt itt marad egyetlen Leoncim,
Még megmenteni, vagy meghalni eljövök!"

I Bendesen vőmül a Kis de viter csapad,
Legelőt Turisics ottalt a két követ
Udvaok Balázs, és Jenő fia, Kikél
Fér nekier s harmint hat könnyű huszár lövel,
Némán hatadnak, - a sárga virmosások
Kavicsos fenéken morgó palatk siet
Még másikk oldalán sötét lombu lötyyek
Fogják Kosszoruba a füst Kóvár hegyet.

A nagy már követ a déli ponton állott
Middn jobbra íj ar utkanyarulatán,
Főmött török csapad bulran íj seájok,
Gyors is könnyű vörű Keleti lovakon.

70

IV

Előt íjje, beg jött szej szabályos arca
Kifőrült a hofxu sebes ígelenben,
Kései kigyúltak middn felvildaulott
Damaski acélja felenelt kerében.

Viadal Kerdődik, Keresedelt véres,
Turisics mintha a hatát adta volna
Kmos Kereibe kutajdon Kaskáját
A Kietikerült vágta darabolla.
Dexsö Kardjávót a könnyökön csorgotta
Melegvör a földre heves kusa közben,
Esa mint szmull ar elró meglepetés
Dologhor láttak a legények is löbben.

Jenő legelővör a béghet ugratott
Benne párjára tett a kard csatá kardot ér
I lova éjen akkor ágaskodik vele
Middn a beg seá egy halálcsapást mér,
Vépxa csapás után a talált lö, sa beg
Elhanyallak, s Jenő, lovára felkapott,
De ar elvadult men böszülten a fuló
Török lovasokkal ellünd elváglatott. -

VI

Szedik napja volt Kisasszonyhavának,
 Legye a legszebb legfeszlebb napjának,
 Talán arélt hogy a török sátorokon
 Pél kitünjék a mint a holdak ragyognak?
 Efel jött Ibrahim, a skürle hajnalon
 Fel is ülték a labosi sátrakat,
 Kíselték a három löfartás lobogót
 Sa hegyalján körül löhelyeket vadat.

Közeg tarossai midőn ibredentek
 Mintka evar álmaik folytatása lenne
 Nem ludak hitelen menyit higgyenek, vagy
 Mi a képrárad is mi a való' benne.
 Haugyasorgalmu néj morog kotalodék
 Lent a kifeszített karda sátorornál,
 Mint midőn a méhraj elhagyja a köpűt
 S borostól borosra kápról kápra elváll.

Udál egy sátorvan ar oldal mélyedésben,
 Kösötte ar örök haltkan felve lépnek,
 Irigyeit magányait neu zavarja semmi
 Csaka sutlogó lomb is a madár ének.

Nehéz szövelének gardag nedőrele
 Megtörve hull alá a kerített földre,
 A nyitár függönyét öpkehurni sem kell,
 Öpkehurra arélt a hinceresnek kerke.

Börösborsonyan a sátor belsejének
 Billag koseorvost vást holdak állnak,
 S Keleti virággal hólyagor pantagok, -
 Ar egész kéje a leshált menyorságnak.
 Két oldalán aranyesifkés függönyöddel
 Elvárható srobán vörös homály kerül,
 Itol a kevénes hölgy sa titkos köremelnek
 Sulid oroslánya Ibrahim verer ül.

A szabados hagyott két sebjem letöröl
 Ut sürödtek a nap meleg arany fénye,
 A korsa illaton halvány földes kő ül
 Mint merengő szem a jövő reménye,
 Ar Ibrahim aróran nyugalom mosoly van,
 Lesimult a hideg harag homlokáról,
 Szej kegyhölgye keblén szumnyán, de szej letel
 Álma ar igarok paradisiomról

46
Mond is susog ajka, s a lilium ujjak
vejjig similják a reidőken hamlokot,
Es lágy gyöngyveden vonulnak felette
Mint virágok az esti szellő szorok,
Skej is volt e lágy mint az első napsugár
Mely távol keleten Karcsu pálmák körött
Fekkereste őt, és szelőt e földön
Bereim keményedék először rá süttök.

S minden reggel eljött megerőltetmi arvát
A kedve, teágyrak somjas lágy ajatokat
Es a tulvilági csók hogy megfogauzék
Archan nyitva maradt az östör, hajnal,
A mely hófehéren kibontakozék a
Pömött hajhullánuok ejfét fürteiből,
Várató gyürület híjerve a szemek
Oly abraúdsau sejt esillagai körül.

A gyönyörű atig talant róza kebel
Rejtélyes ingerlőn sütyjést untkedett,
Himes laflányt csak az őv ölet reája,
Lerevregitni a rá szállt terüetelt.

47
Ajrain egy félig nyitl mosolygás lebeg
Mit a tündéri fény itlassa alakid,
Legyek esenden lomb is magáremek
Maga a szemem is az üdv tarik itt.

Szűjtel nyitl a fátor Eütrő függöny szárnya,
A Flógy fókuneli sötét szem jittáid,
Palan nem is a be tolatkodi naffeny,
De sejt szemugára a mi ugy vitájit.
A verer szumyadott, a hölgy megrárvodik
Behorn láva egy sejt fogoly bajnolat,
Sa sötét hirnörnek egy pillantatára
Szája megnyitl de a hang torján ott fagyott.

Egy másvodik intis aron tür szemekből
Flonnan egy is elég hogy sirdere esék,
Kit vitellen érint, elég volt arra hogy
A Halavány Jenőt oldalt elveressek.
Atig hajtak le a függönyt a távorok
Abraham svorosau vonla kebelére
A sejt odalintok, ki ugy restkelett, hogy
Fekébred, s nem is jött több álom szemére.

48
De hoforsan sérte a remegő hölgyet,
Kis kereit erre jobban hidegedni,
S az kerdésre tördelve válaszolt
"Halaliet láttam feléd köretedni"
"Ó bair nyugtalan volt, migis vigasztalá
Mért fél? Halaliet felis tettéte
Meglátok e rajtam, arcom életvidor
Tudok szerelni is szaláttam felede. -

Dear Kereibe ellakarla arcom
Kise erre csak hogy mily igarat mondott
Ar a halvány ifjú síma bánatával
Mégölle ki ürte amman Ibrahimot.
S aki er eselen lalan erodalkornik
Amak egyserüen csak ar feletem
Hogy mit órák napok vagy évek költöttek
Ar kiskamitall frigy s neu lelet szerlem
~~Mig egy pillanat tart ve~~
Mig egy pillanat tart vagy egy menyő csajis
S mar a siven van a szerlem tángöve,
Egből jött palalkin, égből jött tengerüdv,
Ar a káshorat, s er a gyönyör menyőve. -

49
Ibrahim. kávorok, ő egyetül maradt,
Mintán aróra szinlett nyugalom szállt; -
Arán elmilyedett gondolatába
De haszlatan, mentő esmine neu talált.

Halvrahangallik a sípfo a paulagon
Kimeritelle a feletem, s keltetis; -
Mi iróztatobb, mint mit a kedve, idet
Feletti aggalom körme a szive vés?
Egy kábido átom csak a szemit,
Leíyes kápráratok lebeztek elötte,
De remegő letke arok hata mege
A reinkéjelet is mindig oda sötte.

Egy kinos sohajt velt álmanban hallani
A mely elfojtolla sürü lelkreted,
Es a kábatalod minden kipevel -
Mint a kárvavárat - szemim úgy fujta siet.
Fetáldt s köredek nekelen léflei
A kárd függönyökhöz s midre. Idig er!
Felenken hurák siet remegő kerei,
S mit neu adott volna er egy pillanattal?!

Ott felült az ifjú, felült "helyetén",
 Látszik az a hangyag mondhattan kedvesez,
 Szilgombold öltöngye látni engedé' sif
 Termekét, s keblet gyöngén emelkedék.
 Arcra hatavány volt mint a fehér szobor
 Réa' holló' sötét hajfürkei esték,
 A heves viadal is a nagy telki lin
 Látszik töröltésén a tinnerült lelnék.

Mivén az odalisk horka köreledék:
 Fejlelen szemis bágyadlan kinyitokk,
 Elmosódva amuk' égő' láras arczán,
 Mint a fellegek löcs állórs magonyorak.
 Mivén felé nyujtá' parányi kerék,
 Mig ajkaira egy gyöngéd mosoly vonult,
 A halvány ifjú mordulatlán moradt,
 Sa hölgy fehér here öltire vipsra hullt.

Abraúdos szemis kintó vágban ezlek,
 Majd harag ült reá' fénylő villámoltban
 Hőgy a hódoláshoz sorolt sejszét elött,
 Ki megrum hajót, a földnek férfia van.

A Jenő arczának nem mordult vonása,
 Mint imáddal bálvány mordulatlánul ült
 Mig amuk' arczán a harag elviharzék,
 Is érdeklében ismét megprelidült.

"Szij hitellen ifjú" tróllott végre tompan
 "Szij virágos lombja kinyitot' savasának,
 "En forrón szeretlek, s oly híved leszek mint
 "Fényes holdvilág a sötét ajrákának.
 "De nem, ez megjelen a nappali égen,
 "Fénybogár leszek mely szelkűd nem is el,
 "S te légy a hi engem fényest beborítsan
 "Csöndesen, baldogan, a szerelmes éjél.

"Felinté fel s rövid mivén meghajot elötte
 "Büszke lilioma a forró keletnek,
 "Mert sivében is a szerelm; Islene
 "Minden igazatnak is hitetleneknek. —
 "De Jenő' néma völd; a Hölgy felmagasult
 "Poronyi fajdatom vesztetett ajkain,
 "Selváltorék úgy, hogy arczon soha nem völd
 "Oly kétségbe esés, szemelben amuk' kin. —

VII

Szennyelenap merült a semmivédeibe
 Miola Jurisics Kőszegre vípsza tirt,
 És vípszakorta a hiányos csapaton,
 Meghaltam, vagy lovóbb élmű öveit.
 A felő aggalom nem volt ar arórolon,
 La bíralmatlanság síveik lörött gál,
 Mert ha erősebbet érer maga mellett
 Ki nem hiszi szintén erősebbnek magát?!

A Bej is Kiepült nehér sebéből
 S megismere a vár lelkes hölgylakóit,
 Kiknek balzsam uja nagyobbsebet ejt a
 Síveken, mint melyet a kesken begyőzött
 Nem maradtak rejtve elölle Leona
 Szej szenvedő aronán a szergő könyek,
 És a szelid részvél nehér sorsa felől,
 Mellyet oly igérok a szej magyar hölgyek.

Leonára a sors még nagyobb csapást mért
 Mint mi erejének talán megfélelne,
 Ar elvetett harán és kedvesen kivűl
 Követte őt Lámberg ültörő szerelme.

Kielőtt minél több volt a tornyosult vár,
 S a tehetetlenség e szej hölgy keréher,
 Amint inkább Köté a hó szenvedélynek
 Erős polyp harja Kiepült vak hitéher.

A városra is elküldé a rombolás
 Halalmas jobbkereit a bösz Ibrahimot.....
 Melyet ar napontint megújult erővel,
 Vérszomjús haidával vívott, ágyurtatott.
 Kint magas fatornyok sítes telijerőt
 Hullottak a lelik a város fatára,
 S amak hérafosan jótoll erődjeit
 Bömölve ontották hatalma ralaóra.

A füstölgyö romor hamvas ürtke köröt
 Ki lörörött a nép, ha még ideje volt,
 Ha a kedveseit megmenteni Késelt
 Öreg csatádaja fejére nem omott.
 Késéigbeesett volt ar elzánt viedelen
 A Hellszáknyis örsig napról napra fogott,
 De a nők öregek lelkesíté, sa
 Viderisig vípsra verd kien egy ostromat

54
Szentkellédikszet mezdördültek újra
A Bomboló ágyuk türes ércröblés,
Mintha örült dühvel az egész világnak
Sarlait akarnak halomra dönteni, ...
A város falátör sémült csapatorban
Föltek a marconca képi javicsárok
S jár jittanak mulva véres terüldel
Seli volt a fállat félig bedölt árok.

Jorony volt a hater, a véres alakok
Ingenült körmek estökhenis martak
Láymas csontka terüld, s ha meglepte őket
A hatal, görögösen kerékben sarlak.
Ott vivott Parisius hol a tegőwöklöb
Csataraj kámadott, s csapásai alatt
Mogy hullott az ellen mintha jégveria
Fellegetja alá eső kalasokkat.

Ódalánál Dersó acilimma ökle,
Gyurka lábaala a holt tetemeket
Arerát illorítá a véres sár, sa füvel,
Mint vadallatnak mely élő embert evett.

55
De mind haszonlalan ha már parlon hitost
S holong az árcival mit ér a kárdelem,
Csak isten kísértis valmerő bíralom,
Mert a solaságé a ringert gyözelem.

Aronban ki gyult a porokkeblü akna,
Mint élő kárhorat gyijlogatva hulltak
Fátkozó sírjai, kövük a fátokök
Kémült feje veselték sárjai befultak.
Az ellenök estüld föli megrövederelt
Lábait nyoman, mig fojtó sárú füstje
Elvaktitá az egy futás, mencedékél,
S a szaladékat mint ördögcsorda ürte.

Sikeretlen maradt ismét a laudás,
Elnemulta kaj a sötét romol törött,
Csak néha sultozott egy egy vég sohajtás—
Midőn a halóklök lelke elköllörött. ...
Es megjelentek a vesvél augsyalai,
Bekötökni a mig menthito sebeket,
Seli arcaidon sulvilagi fény volt,
Lesugárvolt rólok a hálaí Kezeled.

56
Jurisics kiadta ismét rendeletét.
A serdülo' ifjak s erosten öregek
Raklak a falakal s va' folyt környeiktöl
Erösebbek lettek a felrakott kövek.
Ö' pedig hi' már a Béni kivülvöl
Riz hallotta jöt es segélyt megsem kapott:
Art gondolta a mil aróta auyisior
Minden magyar letke auyit gondolhatott.

Veblit ettölle a csalóvái Reserve.
Asztalához ült es hallau iron kérdett,
S mint ha csak sivete mártaua a tollat,
Oly ismirel ir, hogy öpreljni kellett.
Máskor fogott, sa csijös szemchányai
Erökény pauerora olvad keru atalt.
Körülmégéiker miore előada,
Segély reményében a túrt hiányolat, —

"Eddig ellenálltam," így is levelében —
"Ara nehány euker eiker reményemet —
"Körölkem mint hajós jó csittagratához
"Kéte, vellemben elhullt elvirerett,

57
En is elindultam Bécsbe felségédhez,
Esa kühelöen hagyott erősséged
Egy jámbor nemcsuk gondaira bírtam,
Foggy vidje mig lehet ar öpregyült nyel.

De látván Ibrahim ostrom körületét
Megpröbnöm csalárdut lehetellemi vált,
Nem mintha megludnám Köszegét mentem
De hogy itt körölköt talájam a halott.
Felőnyertem vele felségéd hadai
Felserevésére, s még is elhagyottam,
Most csala jó Isten irgalmas lelkennek,
Mert mindöpre csad egy mároa lö'goromvan.

Alig vesztette s hajta be levelét
E nagy férfiu, már ajtajánál voltak
A török kövek, ö' fölegyenesült,
S erék kelinteték felve, meghajoltak.
Mint ar oroszány, e királyi vad elött,
— Habár börtönben üt-a kisebb állatok.
Mig legyörheték a ferer zavárodásal,
S elmondák mit üren Ibrahim állatok.

" Ak en gyöztellessen Szultánom nevében
 " Ki a paradicsom s minden pálmák ura,
 " Ki rettenetesebb a szamun szelénél,
 " Hozza sívés Allah felgyújtja borsúra,
 " A ki ti horrátok elküldi a napot
 " Es megengedi hogy tőle mindeuafon
 " Sugár zújjon rátok, s szomszédaitokra
 " Beszélkolódní a ~~felgyújt~~ határokton.

" Art iredi neked Ibrahim nagyverir
 " Hozz, ha már tenéked nem kedve, életed,
 " Neveu, sarvornak nye, gyermeked,
 " Szánkozására illik kerintened
 " Kiket ha a váral neki fel nem adod
 " Kard életre hányat rabosíjakra füret.
 " E várost a földet egyenlőre leszi,
 " S szolgáinak adja a sok gyöngéd szüret.

Purisies hagyta a követei besülni,
 S midőn az mindent mit akart elvigerett,
 Ö kedve besülni, lapau, isthetően.
 S adott, Ibrahimnak ilyen feleletet:

" Hozz a te Szultánod minden pálmák ura,
 " Hozz milyen borsuja ahaz semmi kööm,
 " De hozz köszeg nem tessz övi, míg en élet,
 " Es kardot bir kézem, arra megesküszöm! -

" S ha a napvilágon oly hatolna lenne,
 " Hozz elakarhatná ha is ugy akorja -
 " E föld kardot vágná ki a fellegetből
 " E város, szánára a Purisies Karja.
 " A józivi indél szintén megköszönöm
 " Mely a ny jaját, es e várost illeté,
 " Jaj telken de míg is oly büszken nirem art
 " Mert dics hatat jaja s nem a gyataraté.

" Szüreinkek pedig vegye el ha tudja, -
 " Nem lennénk rájok melloak e karok,
 " Ha tudnánk téjü ilve Rebelünkről,
 " De míg hölgyeink sem lennénk magyarok.
 " Sa gyöngé lapsu hang, midőn vizire ért,
 " Magát oly kiáltó dördülettelé nolle,
 " Hozza kiknek szölt a jámbor követelköt
 " Mire elhallgatott egy sem volt elátte. -

VIII

Leszállott az éjtel sötét barna szárnya,
 Befőtte a földet, lerárla a szemet,
 Csak a bánatos sárv fényvirasztó árnya
 Az, mit a sötétség még te nem feleltél.
 Egyegy lobbanással elsötétültek a
 Gyöngyösvre kelintő kőmor várablakok
 Mely ugy kelinté te megrongált falával
 Mint nyomorék holdak ha szemek vakok.

Csak egy ablakon át veszteltek még sugar,
 Csak egy ablakon a Léona ablakon,
 Ott áll a pamlagon sűj szenvedő arca
 Olyan kísérteti, oly igen halovány.
 Kébelében sörnyű hatalcsolat rivott
 A kélszibe ves, sa laukadó remény,
 Mint az éjtellet a templom boltoratról
 Befüggve aludni arató lámpafény.

Miclön az ablakot ajtókat zárva vannak
 A légy mégis morog talán a szellemek
~~Mitől a mécsvilág~~
 Incselkedő ajka, vagy fájó sohaja,
 Mitől a mécsvilág gyatrau úgy megreveg.

Egy zörrenés hallott melyet Kélszeresen
 Visszhangorott a csend suttogó moraja,
 Sjedve felugrott félve kelinté skel,
 Midőn meztelenül felnyitk ajlaja.

S aron a rejtelyes arcau beg beleévin,
 Melyelid eből missem titkolható
 Melyet e magányos helyen, is várattan
 Megjelenésével valóban ororott.
 Elő pillanatban hiáltani arak
 S mig gondolatok reindere jötölte
 Egyrevel bússke jejtelenkedének
 A belépő ifjut helyetér kötölte.

De az megszólamlott, "Te nemes hölgy! linek
 "Nem tudja e kébel megmentett életit
 "Megkövönje e, vagy megáthorra e,
 "Sudatlanul vételt hatalt kinnitetél.
 "Elmondanduin arit hogy ugy serelek miként
 "Virága harmatol de még sem mondhatom
 "Mert a serelemmit serelebb a mit értek
 "Sa meny boltoradnál nagyobb imádatom.

62
"Nem keserítelek, bár süri Kébetek
"Plát lehetek öszi terénegit.
"De a felelet aróadót olvasom,
"Hatalas ar réam, hát miért legyenek?
"Fudon mi bánatod? én is hagytam ott egy
"Köve, telki hölgyet, és ar volt mindenem
"Patan Könye hullt most, oh bár ne hullna, mert
"Igar értelemmel le nem tövölhetem.

"Ar éj elég zölet én most megzek, sötköm,
"Fáboromhor vípora megmondom im neke
"A Hatal révéböt le verélet vípora
"Eltem tied, ar most, ismét elveteled.
"Vagyha meghagyod ugy neke szentelem én,
"Ugy sinez már né' több sülsejem én nelem,
"Félis boldog leszek ha araratodnak
"A nyika lehetek s engedelmeokudem.

Plát elhatgatott és seme szent gyönyörrel
Függyött a Leona igéro' alakján,
Két ugy álla ott mint csak egy angyal állhat
A már elkarhorott de megkeró' jobbján.

63
"Vegre ajka megnyitott," Báudattamut mehetsz
"De főt kell fogadnod híted szenteire:
"Hogy mig életed korl nem leend Karodnak
"A magyarok ellen felemelt fezzere."

"Allahra esküszöm" válaszolt ar ifju
"Sejese teste mint a nyásterét veszelettel,
"Middön megvölkolá meztéire jeltit
"A barátságosan fete nyujtott Kered. —
"Nem én kértetek főt" siolla ismét a hölgy
"Vissza vonván Kered" Magad ajautod ar
"Arélt mehetted, vagy nem, mire kértetek
"akkor sem emelnék ajkaim rád pausod.

"Egy ifju fogoly van Ibrahim Kerekben
"Dó öreg atyjának egyetlen öröme
"S atyján kivül ő sem bir mással e földön"
"Itt eleredt aróan Könyének öröne.
"S elhalt ajkán a szó; a big felkiáltott
"En megmentem őt, bár akkorom a Kered.
"Mely nevet etró e homlokon felírta
"De sivedre méltó egyedül ar lehet;"

69
" Gyöngéd ujjaidat elsimitoltad a
" Bópszállásra gyűlt villámok felleget,
" mely vagy elhurodík e város felől is
" vagy megszüntem élni; Allah legyen velem!"
Ekkor eltávozott; az egész táj felett
sötétlenült ar íj mint egy lidércnyomás,
vagy a sív sárnoka a bűnös öntudat
s melyet az ajkára csalt a kírvó vallomás.

Az ének kivételé; csak a gonosz örök
egyhanguan himnusz léptei hallanak,
s néha a tetőről az elkesített kövek
Érteket vesztve hogyha lehullanak.
Az őt ekkor megált, végig hallgatja még
A beszáradt portán szörpö esise sark
Es elgondolkodik, melyik lehetett ez
A sok közül a mely lehullani akart?

E szomorú lépek úgy itteltek a bég
Förött kedélyes, míg keresetül halott
Az omiadékoron a török láborig,
Hiszen lelkeben is íj ilyen sötét volt.

60
Egy elhagyott östör társzik közelében
Breit a csipős ifjelutáni leg
Birtok helyre írte, de ott jatszkadtkoll
A komor fa sáncxon város világa még.

Itt már fátklyát kelle keményen gyújtani
Hogy a könnyes közt liósmerje magát,
Tűzről von kérebe is egy pár percz alatt
Körülnyakta a láng a sáncz fa oldalát. —
Nőtlen nőlt a sáncz s míg az álmaiból
Feljlesztett lábor a tűzhöz érkezett
Az elcsúszó bég köztől észrevetlen
Elűnt, és a köncz sánczában elvesszett.

Az alatt Léona tetőre könyeit,
Szembelt vízcsöppjeit telke teufelmának,
S merően hínemelt mintha tűzvesztől
Akarna gyújtani a vak éjszakaiúak.
S midőn a kigyózó lángot észrevette
Ajka vesztetett egy feltörő imában
Az ifjúság, kive, boldogságát birta,
Ki ott állt már a veszt sánczában.

66
Ibrahim felugrott tábori ágyaról
Fjedelmes arxán a flebrevissel
Kiindült meg ar alvin, sa halottnak tartott *
Béj megjelenését nem képzelték el.
De ar meghajolva mélyen lélekkel
Jöt ismerőm már a verier termézetét,
Revidő mély hangon elkerde beszélni
Mig kereselbe tevé maffe főtött éret:

" Allah legyen velünk s vezjen löntésével,
" A veszedelemtől maga nagy Mahomed,
" Mert hívvan atalka, táng fejed felett, is
" A dicstelen halál együtt halik vele
" Hogyha megvitatod e jelentéskelen,
" S agyindót már is atalkalau romot,
" Legyintve száll az egész táborodra
" Akte mizma meglátod a paradisonot!

" Eljöttem horrád, de elávorom is mid,
" Sha a nagy Profeta leged majd ad vered
" Ar alkiral hidján, légy partfogóim ott is
" Készíts a tubafa árnyékában helyed.

E percekben jótól ovdítás hallatszik,
A Taucsárol dihe legfőbb fokra hagott,
Még bopsulni végre a város taloim
Aduy srigye főtött is nyugtalanuságot.

Mint egy vad, reudellen csorda támasdotta
Aalneri vidtelenüt meglepett falatra,
S a jancsárolat lövését assábotk
Nyolok lófarkas kászlot kártel már felarra.
A magyar vitézek skáma filre olvad,
Jurisics maga is kiel sebtől vészelt,
S midőn karjában ar erőt fogyni vélte -
Ki irhalná le hogy akkor mit érezett?!

De úgy alarva a vélelben sereuce
Hogy kúr ütött ki a hátsó sátrak körött,
Mí amuyi kavárban könnyen megeshetik,
S eren Ibrahim is nagyon megütközött.
A kimondott jóval babonás lelkeben
Visszhangra léd, s belé nyul fitelmed otta,
Pamadó sereget ez elem harcok elött
Birtok győzelemitől vipszeparancsolta.

IX

Magoosan áll a nap ar ég legfeljén,
 Mind egy óriási Kiralynői ékszer.
 Melyet ar ha elkiált gyászra a sötét éj,
 Derült homlokára minden nap vízsárga
 Forró nyári délután van még is kúg a lábor,
 A kövegre lütvölt követ megrékeselt,
 Jurisicsát együtt, s hi ne vágya látni
 A bátor lelki hőst, sa veid vas kérel.

Csak a big havkálja ar elvont figyelem
 Nehány pillanatát, süri bobrot lörött
 Kapaszkodik fak, és nytkény fonatába
 Melyet a moh arok gyöleireher lörött.
 Elt vesélyes ut, nem a meredek sziv
 mely te ar odalókk satoráig vexel,
 De ar örökméidöt iskrevelt Közelgő
 Mintha a halállal sorsitana kérel.

Szerecsesen lért, ott a skilla oljan
 Erökáve fajtá vipsza léledrelél,
 Mintha felne, hogy mond hallja megalatá
 Szive dobbauását, nem lejtés nesked.

Halkan Közeldek s midőn odaig ért
 Füteit a sátor vaszonára kelle,
 Homman indulatos szavak hangja lörött ad
 A süri sörvölt fal bármint gyengitelle.

„Emyji kérelem és auyi fájdalomra
 „Mit skivemben értek sünshat felteled?
 „A sürelnéz lélek arany érelnéid
 „a sürelné hűvepög rüel sarába veted?
 „Már igazhivő ar ételed de még a
 „Paradicsomot is eladná e eljén,
 „Es te eldobod, jó, ám legyen, de tud meg,
 „Hogy kivütem más még ar ílet se bíjón.

S hangolós arzókkal eltávozott a hölgy,
 De alig hagyta el a sörnyezet lábá
 A big görbe kardja koponyitást vágott
 A sátor hímereit bársany oldalába,
 Rövid idő alatt megérteli magát,
 S kérel sorsitott a két halat, ellen,
 Később aron uton, és ruhában, lütvölt
 Egy karcsubb ifjú a sürelné Gallján ellen.

Mire az Ibrahim sátorához ért, már
ott volt az odalátok, sa böjös arcról
széles szépség fényte, olyan lehetett mint
egy méreggel teli pompás dísz bitikorn. —
Midőn a meghívott Purisics beléjelt
a nagyvívő ajkán gúnyoló mosoly ült,
mit járavára igyekezett lenni,
De eger lelkének sehogy nem sikerült.

Végre szép skaválba tört ki átnok ajka
"A hely melyet e har oly dírvén videll
"Legyen tied" szólla kerit oda nyítván
"Bírd ajándékol, az egész erősséged,
"Ard eged erőt csak, hogy vitelimből
"Adjak hívetted, kirdet lovagolj át,
"S skinteg mintha már a vorad átaladna
"Fegyék fet nea a skuttán lobogóját!"

Purisics sokáig nem szólt gondolkodék
Miegy megfáradást hiáltni lejtelen
az utolsó lépés fegyverbe leve,
S nehaugad magával vivni annyijellen!?

Helyeket ilij a dicshalál köréből
A gögös maracosság itt csak exkluzív
S valjón fog e véle a nejeu segíni
Kirdet a hiány lefor legnagyobb ellenség.

Lugédell tehát, ez kijelenti, mikint
Nem vár örsége vagy a maga javára
De a nejeu, nehaug javvár rá teheti
Lobogóját a vár megsonkult falára; —
S mindjárt vísra indult, követke egy aga
Több javisár is a felnem ismert deno
Ki gondolta volna e cseret miros a
Sennvedő szerelm, arer mind oly egyautó.²

Midőn meghajolt a vexer sátra előtt
Esa hordoló mint áladák keribe,
Oly vesztelve ült fet, a feklemlöt e
mit soha nem ismer, vagy tán örömebe.²
Purisics haladva hátra sem tekintett,
Csak midőn elérték a dölt kormos falat,
S vállaira erös férfikér nehezült
Someri meg Denót, aral ruhák alatt.

Minék rajzoljam a viszont meglepetis
Ede örömeit, s az aurot agat
Ki Laubergben régi ismerősre lelven
Kivédalkozni is alig bírta magát.
Hísen evék előtt ő vezetgeti a
Skeinén lovászigbe oda jött jó urad,
Számbul kellevényes ő házas lörött,
S ara viszontápsal eddig adós maradt.

Most tehát a kövön végelomba olvast
Kedélyek derűje rájok is át ragadt,
Sűrűn kösölögáltak a jó kösözgi bort,
A jámbor agával edes víz csim alatt,
A többi sem hagyta figyelen nélkül e
Követendő jeltől midőn elötte állt,
Laubergben a ki is beure, nem viszontott
Értelmei előt, menedéket talált.

Meqjítolták ar éves emlékeket
Mely skinte csal hő léjeltöt állott,
De minden pohárnál szívtább atalot nyert,
Es homáltya lapsan a jeleure skállott.

75
Az elfeledt kávéköt maga a vár örség
Naplementkor körte fel a várpalára
Mig ar aga ki bírt auroji öntudattal
Kévküldödni leide ar ellávozásra.

Laubergel a mámor ugy vifozaragasta,
Oly élénk varázssal élt lelkében a mütt,
Hogy mident hajdan a művelésre járlatk
Most is akarattal káftánya után nyúlt
Mi csatódavád meg elősegítette
Midőn már leérték a sötét udvarra
Egy kivertek is felnyergelve állt ló
E skámára maradt s felüttek arra.

Umenve a lapu bold iveri alatt
Ar ör meglavára a kisedes csapalot,
S midőn megyörözödek a gyamullan skámurót,
Ulamok talán egy, átvast moomoghatott(?)
Arlán behajta a nehier kölgy szárnnyalat,
Cikvrogva csallaut ar erős vastalat,
Mit esend követelt, sa rajos távozólal
Mind jobban elfővé a kivo atkonyal.

Abrahám solá'ült nyitott sátorában,
 Szemei meregtek a lenyugvó napon,
 mely behinté halvány vörös sugaráit,
 s mint óriás máglya hánvaot el nyugalon.
 Akadán kászegre fordult tekintete,
 ott egy morgó lömög kint főt szemének,
 Hattani is velle ar Allah hiáltas,
 De ar esiben sem volt viláseinék.

Hölgye ott jöttök ar alacsony pautagon
 övével mely épen hű újáitör ird,
 mig végre felállt, és sátorába tartva
 magánosan hagyja ar elmerült vért. —
 Sötét csendében a big is gondolkorék
 Elde - szeretme is szelvért, a hol
 Bús mily éicsiny, meg is olyan könyen elfir
 egy menyörörög és egy ezer kénú pokol.

Nem is velle eszre a függönyök mezőt
 Bá szegereit szemek hűr tekintetél
 s a Kart mely mielőtt felibredni tudna
 fényes acéljával átal furá szivél. —

Ha tudta volna hogy a Kerelem melyel
 Mosó'ajra regget Ibrahimnál mondott,
 Inkább ra illenék mert előbb meglátja
 a nagy Profétát és a paradicsomot.

Keu pillanában Kőregeu mulattak
 Természetében van jelleusi a magyart,
 arérl leug szivárvány kászajárol is, hogy
 Mosolyogni tud ha ipu sirni akart,
 Önleugelsa Kerd s a felkösöntö serleg
 Körül adva minden Kerelem megaladt,
 Midőn meglehet a ráarólt leherlöl
 Ar erős talgy artal végig kette hasaot.

E jelnek velt esel lehüti a Kerdet,
 Stalig oskoltat siet, már a kapunál volt
 Szörgelett Lamberg is kinef fejből ar
 Flübö, estü sülle" kifuvá a számonk. —
 Pedig skürségeleu volt a felelem, mert
 Pöb víszá neu jött, talán már neu is jöhetett,
 Csöndes ij volt csak a neuwet vésülleme
 Sokajkorott némán a pusálatás felett.

a X^{ik} Ének Kere
 l. 77. lap

XI

Szegény magyarnevet. 'te a kereszténység
 Mára, apostola, erős skilla skála,
 A próba melynek egy egész hit vitázol,
 Keltell volna émi mind csak rád szálla.
 Szarados viharok alatt görnyedertél
 Mit hős váltáidra alantolt a végzet,
 Mert lesüllyedt volna minden néj alatta,
 Kérnek gúnyja kisőbb arcaidon égell.

Itken hivatalostoll neje voltál mindig
 Arért büntetett, és arért ostorozott,
 Hogy meghajoljanak minden népet egykor
 A megváltó előt, mit seltene horott,
 Eletek kerünek lilel meg virutis,
 Miliard vihar sem velhet annak végel,
 Nem arért öld hi az Itken eddig mindig,
 Mely eteledre tört minden ellenségét .. —

S Buda ormairól hol az ehagyottság
 Oly sötéten ül, mint egy szarados alok,
 Jos seltene sugja harám magyarjai
 Fog meg a dicőség nazja sülni rálok.
 folytatás l. 81. lap

X

Van e emberkebel olyan örömselen,
 Melyben a fájdalom örök időre tart,
 Ha végre leveszi válláról a végzet
 A terhet mely alatt leroshadni alart?
 De mi a skivben a kiró' titok, ha már
 Főbbi nem lebeg vesk a kedvesek felett
 De a likert épen annyit semmi reményelt
 Sorsa ellilla hogy semmit nem lehetett.

Minit magasb a hely annait többet borong
 Minel väjykelibb a merész röplü lélek.
 Annait fajobbak a chelhor émi szállt
 De törve viszkahullt skarmyokegett remények.
 Es ha a kebelnek már van egy halottja,
 Ugy ^{ármylek} ~~arért~~ ^{szólan} nap öröme sem lehet,
 Mers feltámad annak bávalas seltene
 Mint halvány hisérel a boldogság felett.

Mint jödt úgy eltünt az Ibrahim táborra,
 Büszke ömeröben uortak a kedélyek,
 Csak Penő maradt meg vigasztalhatatlan,
 Hogy a szenvedésben nem artorott vélek.

Nem egyszeres találta egyedül Leona,
S vére né a hit, hogy boldogsága csak fel,
mert máskor felül elnyelte bánatának
Mely sötéte, mint a láng sugarát az éjfel.

Somet egyedül volt borús szemével,
Elmerengett a síj nappányos vidéken,
S homok szemekéket jelt a folyóba,
Hosszán az ég vére né vira tisztán, kéken,
Middén tüdővéröt az ives gyűrűket
Gyöngén elmosódek, a parthoz ülőve,
Wagy futva ellúnt a szelö folyamon,
Mint a jelenen a múlt pillanát üdve.

S a künödö ifjn néman ült felettök,
Miert szerel. búja is arént olyan nagy;
Miert ijed meg egy gyöngye erintésül
S a hangoktól: "Jeno" le boldoglatan vagy."
Middén hátra nére né Leona álla ott
S ő elötte mint egy kellen legett káin
Süde le szemét, a hogy észre vette
a nehér könyveszettel aranyrempiáltán.

Végül felkiáltott, "Leona! Képelem
"Tündéres kertinek legzsebb róza ága,
"Melynek bánatommal meglopam nyugalmát,
"Megbocsásd e szived tisztá boldogsága?
"Oh ne hulljon könye augyal szemidnek
"Mit telkemen értek égve kiáltani,
"Mert oly igaz az, hogy minden gyöngyessze egy
"Kárhorott világot tudna megváltani."

S Könyvszólyos szemén middén lebbeseven
Látta át ragyogni leljes bocsánatát,
Megölette őt, es pirov ajkainak
Mámoros csölgja az igbe ragadt a ál.
Barna hajcsigájé elvegyültetka szép
Szöke hajhullamok somott borsongában,
S rövid napot alatt az oltári áldás
Egyekké leve a szelkitált házában.

Es boldogságuknak csuda ereje volt
A mindent vesztett de kárpóltat alyán,
Mert emlecinék linja megsejtüült,
A gyermekpar édes menyei mosolyán.

80
Csak Lauberg futott a közeledő napból,
Mely örömein fog hatolni bold ülti,
Nem is vátall többi soha követségel,
Bár magával tudott volna libékülni.

S Ibrahimot Kinek nagyvággyó gügyje
Megararlatá ölni a magyar nevetel,
Nem felede el a millió bopsmáltás,
Mely mindig ott lebeg a tün feje felett;
Italva hátalát őt kiltkos háremében
Kedvenc-hölgye jedig nyomatlanul ellünl,
Vékony veres vonal látszik nyakán körül,
Es hátalát a sorsharag megegyhült.

Akóla jedig egy lókös exelhor értek
A boldogok ugy mind az örömlenek,
S melyekben az üdv, a Rin, es bopsmáltás
Vagy irigység tarolt léigtek a szemek.
Békülve alxanak hideg ágyaikban,
Mindenjajokra álmot egyhand nyugatmaszó,
Ja felédikenyseg örök éjszakaiján
Neveik fényével át repült az idő.

a XI ének, társ előbb
76 lap

81
Közeledik a hos melyre nigel várnak,
Ar okaj erősbül minden ellünl ével,
Se hob fogja öpreholni nevetündnek
Ragyogó jövőjét boros jelenével!

Tele van a magyar élet története
Mindent felátborzó ősi elivőséggel,
S jucu mivel ebből oly sokat örökölt
Abban boldogsága arérol nem is fert el;
Most is mig a nevedek öpregyültek Budán,
Skolimán aralatt vipszafelé vonult,
Pirító gyalázkod hiábált utánuca,
A fatakról, mivel menlebeu öpredukt.

Lajolya Budán volt s minden látta, hallá,
Hogy az orosz lányriok a skuttave maradt,
S meg sem veretelt a livant eredményre -
Bronjára borult, es aron sírva fatadt.
Salán fajó letke igaz bávalabau
Előérde, hogy e löny utóso volt,
Mely a magyar Bronról amak tsánuolyára
Magyar szemelből es fajalomból omolt.

82
Mivén somoruau flemelle fejét,
Kinyitott szemek egyjoutra meredtek
Mégsem láta senkit, pedig körüöttele
Indulatra léssen álltak a lövekek.
Vejre felkiáltott mint kint fejében
Akönület lúd vagy rútóféle néret;
"Nem! rabló csoporttól Idcumre mondani!
"Vasárolni bílet nem fog meg e neured,!

Elmerüléséből csak Verbőcsi István
Jeszalé fel, mivén horra körétedéte
I megpróbált: "Uraim nepe áll a Kócsán
"Meg gondolat e jót, svan e más menedék?
"Van! szólt vörösa konyán "Mert a löbbe vágya
"Visszéllel igérelél elararom kéjri,
"Legyen boldog hát e hár birtorold fele,
"A Császárak fogok egyeségre léjri.

Verbőcsi nem szólt bár baljóslatu szemén
I nyitá ajkain a válatok ott lebegett,
De skizgoruság volt a Kócsolya arcrán
"Most egyszer, a lúdó ki fejéris helyett.

83
Alig távozott el felállott a király,
Mint öski bód állt az ingatagság szemén,
Nehány léjer után fáradsau megállott
Öpofout Karolta, a terem körében. —

"Király vagyok! igen Koldusok éisállya,
"Nérrelek te ródu ki skeud os skellemek!
"Kiknek árnyait a bünös hátállauság
"Elnem ürle meg so falak korótt lebez.
"Ti, Kiket e neured Isténinek last mosd,
"Mert atarjaitok keskirót ríj lehullt,
"I felnem ösmer löbbe hitvány öumagában
"Embernek, mióta firegge aljasult.

"Ti kik etöl hitert rohanó ulján a
"Világ kerete, mert feltarlovstakátok,
"E adoll kivéből föllet markatékul,
"Ösmerjesei rá hogy melyik volt korótok.
"Nijvandorlas neven csúfolja a ludó,
"De hadüremelnek Kelle aueal leui —
"Melyben karoltok a világ seme köré
"Dobla Kertjüjét sar felnem merke veui!!

84
"Nézzetek le a csúcsra a felhő magasból,
"Bámerjétek meg a csúcsra a nagyvagyúkat,
"Kiknek gondolatja sem ér oly magasságra,
"Mint melyre egyszer lábaitól lépelt!
"Iste Kegyelmes, Isten hozzá más e népek,
"Nincs több érdeme, a kik megyobbolnak től,
"Miert nem engedő hogy skivumból adják
"Kerik öpudatást, erőt, átadásul."

Itt mindkét részbe eltemette a szót,
Melyen jórban egész egy nevet szegve
Mintha a megjelenő szemrehányó ösök
Kelltem szeméitől elföldni Kellene,
S ott tartá' soráig, aralatt ar alkony
Öreg este lett már, midőn kereitől
Kütemelle aralatt, s mintegy önmagától
Szókat kifutott a sötét kereitől: -

Rövid idő alatt folyt az alludexás,
S a császár, míg itthon bile jöttöt váltott
A meglelt hivallgat, aralatt a jórban
Kövelei kerlek ar egész országot.

85
S a Skullán, rit etöbb egyellen magyar nevé,
A Fluyadi neve, netkegésbe horokt:
Morta hogy szeszélye horta, drága áron
Bortogata a hont, mint kegyajándokot. -

S évek során addig esalla Keverité
A kétfejedelem váltogatva egymást,
Hogy a véget ismét átkölte kevé ar
A nagy büni költötte kéket, eror átadás!
Es hogy több legyen a feje melyre szálljon,
Zajolya megnöbült, s nyújtól - a helyett
Hogy nélkül a hon egyeségük szorult
Ferdinandi leme - örökös, skülelett. -

Halálajyon felült a király Erdélyben,
Hova épen akkor hadait vezetle
A józsa lakadást lecsendesíteni,
Midőn fiaról a legelő hirt vette;
Skivereise gyorsult, vonagló ajrain
Loy mosoly vezekeltt édes örömeben,
Halavány arczain megjelen ar élet,
De csak pillanatra, mint villám ar éjben.

Martinusi felé nyújtá gyöngyűtkeied,
 S a többi uradalra emelle kémenek
 Pörölt pillausatát, s kérte elhalálan:
 Legyenek vedői árva gyermekének.
 Arján hoforu sóhaj szállt föl Rebléböt,
 S an valami nagyot akart még mondani
 a mi telken felüöt; de csodajra morgott,
 Flaug nem fölt le róla, nem tudott állani.

Tilenor nap felüöt, csak iivegült szeméi
 Adák még felit a letki skeuvedésnek,
 Mig lehunyta, is a Jehovárisirbott
 Hegnyilt az utolsó királytemelésnek.
 Árva gyermekét gondostkodik a sors,
 S a helye idegen neurelek följé lett,
 Mert skámuxé a sentelt auya földröt; -
 Hibája az volt hogy királynak született.

Es minden háraad vigre Jitau Kexe
 a sor büntetésben, Buda orma fölött
 Megjelent a félhol, s polot járma atall
 Skarnegyenöt iwig sosludrott, nyögött.

Jo, hogy nem emellek emleket e lornak,
 Tyát eseményeit jó volt felnem ismi,
 Mert egész életünk leveis rotna rea,
 E sromoru lépek fölött sirni, sirni.....

